

پایان کلام انجمن علمی

آندرو کِلِمنتس
صبا اسلامی

بعد چه می‌شود؟

صندلی پلاستیکی قرمز روشنی در راهروی بیرون دفتر مدیر جا خوش کرده بود. این صندلی به صندلی داغ شهرت داشت و در ساعت نه و پانزده دقیقه صبح سه‌شنبه، آیک اسپنسر^۱ روی آن نشسته بود. در سال‌های حضورش در دبستان بالد ریج^۲، بارها روی صندلی داغ نشسته و اواسط کلاس پنجم حساب آن از دستش در رفته بود. امروز صبح برای اولین بار در کلاس ششم به دفتر مدیر فرستاده شد. البته امروز درست اولین روز مدرسه بود و هنوز چهل‌وپنج دقیقه بیشتر از شروع کلاس ششم نمی‌گذشت. حداقل صد راه وجود داشت که گذر بچه‌ای به صندلی داغ بیفتد و تقریباً همه‌ی آن‌ها متعارف بودند: حاضر جوابی به معلم، قلدری، هل دادن یا مشت زدن، پرت کردن غذا در کافه‌تريا و چنین مواردی. اما الک مورد ویژه‌ای بود. هر بار به‌خاطر انجام کاری گرفتار صندلی داغ می‌شد که معمولاً معلم‌ها از آن خوش‌شان می‌آمد: خواندن. موضوع این نبود که چه می‌خواند یا چگونه می‌خواند - بلکه همیشه به‌خاطر این بود که یکی و کجا مشغول خواندن بود. شاید تقصیر پدر و مادرش بود که در زمان بچگی آن‌همه زمان صرف

Alec Spencer - ۱

Bald Ridge - ۲